

BÉKEHÍRNÖK

„A jövődő a béke emberé”

XXII. (LXXII.) 10. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. MÁRCIUS 5.

Énekeljetek!

Apostolok Cselekedetei 16:23—34.

Pál és Silás mindnyájunk által ismert „zártkörű” énekes áhitata gazdag tanulságokkal szolgál számunkra ahhoz, hogy jobban értékeljük és megbecsüljük gyülekezeti és karban történő éneklésünket, egyházzenei áhitatainkat.

Milyen „nagy erő az igazaknak buzgósgásos könyörgése”, amelyet itt nemcsak prózai szavakkal mondanak el, hanem dallamban is! A bibliai kezdetektől fogva vallja a hívő nép, hogy az ének — dallamban elmondott imádság. Használjuk mi is így énekeinket, és legyen igényünk rá, hogy bármilyen formában énekelünk, énekeink mindig így hangozzanak! Ebből az énekes imádságból mennyei erők származnak, úgyanyira, hogy a fizikai életben is megnyilvánul ezeknek az erőknek a hatása: megrendül a föld. Az ének tehát mennyei erőket közvetít a földi élet számára: ajtók nyílnak ki és bilincsek hullnak le. Adja meg az Úr, hogy minden gyülekezeti ének és énekünnepély nyomán nyilván meg a szívünk ajtajai!

Ez mentette meg a börtönőrt, hiszen el akarta dobni magától az életét. A foglyok mindnyájan hallották azokat az énekeket, amelyeket Pál és Silás énekeltek és imádkozott. Szívükbe hatoltak ezek az énekek, és ott tartotta őket. Ez ott, és abban az összefüggésben életmentés, örök életre mentés volt némelyek számára. Felmérhetetlen ereje van tehát az éneklésnek. Ki tudja, azóta hány embert mentett meg az öngyilkosságtól, az hogy énekeltek, vagy énekeket hallott külső vagy belső hallással. Mert ezeknek az énekeknek a szövege igei szellemű üzenet.

Istenről jövő „jó adomány és tökéletes ajándék” az ének azért is, mert még ha elfelejtjük is az igét, a dallam ott muzsikál továbbra is a szívben és felidéz a lélek mélyén az üzenet drága terhét, boldogító, üdvözítő hatalmát.

„Mindnyájan itt vagyunk” — mondja Pál. Embereket, életeteket, sorsokat összetartó erő van az éneklésben, és az üdvösség iránti érdeklődést is felkelti: „Mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” Úgy hallgassuk, vagy zengjük mi is énekeinket, hogy ennek nyomán Isten Szentlelke a mi életünkben is tegye fel újra meg újra a kérdést: „Mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?”

Hirdessék az Úrnak igéjét az énekek, az igehirdetők, a vers- és szövegmondók mindnyájan, mint ahogy itt is írva találjuk: „És hirdették néki az Úrnak igéjét, és mindazoknak, akik az ő házában vannak.” Tekintsük gyülekeztünket annak a háznak, ahol az Úr igéje hirdettetik, ahol mi is imameghallgattatásokat tapasztalhattunk meg, s ahonnan kizendülnek énekeinkből hitünk látható formái is: a jó cselekedetek, hogy lássák az emberek, és dicsőítsék a mi mennyei Atyánkat (Mt 5:16). Az istendicsőítésnek, a hitnek a hangját Páltól és Silástól hallják és továbbítják a filippi börtön lakói is. Legyen minden istentiszteleti napnak az az eredménye, ami a börtönőrnek adatott, aki „az ő házanépével egyben örvendezze, hogy hitt az Istennek.”

Tegye Isten eszközzé istentiszteleteinket és egyházzenei áhitatainkat, hogy hitet ébresszenek azokban is, akik először hallanak ilyet; továbbá adja meg az Úr azt a kegyelmet is, hogy hitüket majd meg is tudják pecsételni a bemejéssel, mint a börtönőr és házanépe. Hadd tegyenek eleget, minden igazságnak, Jézus Krisztus parancsa és példája nyomán!

Balog Miklós

Az igazi barát

Sokszor próbáltam megvizsgálni a különféle emberi kapcsolatokat és választ adni arra, hogy ki az igazi barát.

Gyakran lehet hallani emberektől egy-egy bemutatkozás alkalmával: Ő az én barátom. Aztán, ha valaki fáradtságot vesz magának és megfigyeli az így bemutatott embert, különböző tapasztalatra jut. Vannak, akik komolyan veszik a barátságot, vannak akik csak elcsepelt, jól hangzó szólásként használják e szép fogalmat. Másoknak néha jól jön, ha egy-egy jó egzisztenciájú embert barátjukként említhetnek meg, s szinte dicselkednek ezzel a kapcsolattal.

Ahogy a mindennapi életben látjuk, nem minden embernek van barátja. Nem is lehet ezt követelményként állítani, hiszen sokfélék vagyunk, és az élethez való hozzáállásunk is sokféle. Vannak, akiket természetük zárkózottabbá tesz — s bármennyire is kérnénk tőlük, szinte képtelenek lennének a szorosabb kapcsolatra — problémáik, terheik és örömeik megosztására nem keresnek másokat, vagy legfeljebb megelégszenek szűk családi körükkel. Sokakat lehet látni terheik alatt roskadozva járn, vívódni nehézségekben egyedül, mert csalódásaik kiábrándították őket a barátokból; így lettek magukba zárkózottabbakká, magányosokká. Így lehetett sokak tapasztalatává az, hogy kevés az igazi barát.

Vannak kapcsolatok, melyeket egy bizonyos cél elérése köt össze, s mikor a célt elérték, az érdekszővetség felbomlik és a „barátságból” ádáz ellenség lesz. Sok minden tehet látszólagosan barátokká embereket; az igazi barát azonban fölismerhető, mert az az élet próbái között is hű társ marad.

Hadd szemléltessék néhány bibliai példán, hogy milyen az igazi barát! Az ellenpéldát a tékozló fiú története adja. Amíg tartott a fiú vagyona, mások is vele tobzódtak, nyilván barátjuknak vallva őt. Amikor mindene elfogyott, nem volt már ember, aki könyörülni volna rajta.

Nagyon ismert és kedvelt Dávid és Jonathán története (1Sám 18—20. rész). Dávid élete veszélyben forog. Jonathán apja, Saul király, a halálát akarja. Jonathán, a királyfi örökös lehetne — király a király után —, mégis Dávid mellé áll. A kínáló lehetőségekben, a bajban sem él vissza álnokul előnyös helyzetével, hanem önmagáról lemondva barátja életét védelmezi. Később Dávid sem feledkezik meg az érte tett áldozatokról (2Sám 9. rész).

Nekünk hívő embereknek igazi példaképünk Jézus Krisztus. Ő, amikor barátáról beszél, a következőt mondja: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaért” (Jn 15:13).

Milyen akkor az igazi barát? Az igazi baráttal meg lehet osztani kérdéseinket, s bizonyosak lehetünk felőle, hogy véleményét azokról nem másokkal, hanem velünk fogja közölni. Amiről beszélünk vele, azt nem mondja tovább másoknak. Nem hagy ránk mindent, tudni is, de ha kell, tud csendben hallgatva várakozni is az alkalmas pillanatig. A hívő ember igazi barátja kész arra, hogy ha kell, figyelmeztesse őt tévedéseire, hibáira, bűneire, s mindezt nem fölényességgel, hanem a Krisztusban nyert szeretettel cselekszi. Semmiképpen sem örül barátja kárán, de ha kell, kész kitartóan imádkozni bajba jutott társa szabadulásáért és teljes erőbevetéssel barátja

Izsák érdekében

1Mózes 24:1—10

Mindent nem lehet megtenni a gyermek érdekében. Sok minden jön majd, ami az ő dolga, az ő harca lesz, amit ő fog megépitni vagy elrontani. Aki képtelen felmérni, hogy gyermeke helyett nem élheti még egyszer végig az életét, az a legkeserűbb módon fog meghasonlani azzal, akit a legjobban szeret.

Először azért, mert nem tudja leválasztani önmagáról a gyermeket. Nem veszi nagyon komolyan, hogy a gyermek külön világ, önálló egyed. Független és saját életre is képes. Egészséges módon csak így tud élni. „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté” (1Móz 2:24). Másik sátozt épít magának. Az a meleg érzelmi és lelki szál, amelyen a kicsiny gyermek magába szívta az éltető szeretetet, bizonyos tekintetben elszakad. Zavart okoz, ha nem szakad el. Ha idő előtt szakad el, az is. Egyszer azonban az Istentől kapott program szerint lazulni kezd, és ez éppoly szükséges és természetes, mint az elszakadás az édesanya testétől. Gyermekeink eközben egy kicsit testvéreinkké válhatnak. Abban a magasabbrendű lelki közösségben, ahová mi is csak az újjászületés útján jutottunk be. Ha ők is Isten gyermekeivé lesznek, akkor egymásnak Krisztusban testvéreivé lettünk.

Izsák érdekében szükséges az elszakadás. Izsák érdekében kell Izsáknak az az új valaki: Rebeka. Valami titokzatosan csodálatos kezdődik ebben a szétválásban: a hit hagyományozásának első lépése. Ami Izsákban továbbmegy,

az régi is meg új is. Ez lesz Izrael népének egyik kulcsa: az atya nem úgy válik el a fiútól, hogy kettőjük szertekapcsolata egyszer csak közönné vagy gyűlöletté változna át, hanem az atya hite, hittapasztalata úgy folytatódik a továbbra is szeretett, de immár nagykorúvá érett fiúban, hogy újabb színekkel, változatokkal és mélységekkel gazdagodik.

Ábrahámnak itt még tennivalói is vannak. Nem tehetetlen, nem passzív. Ebben is példát ad, hogy az atyák ne a fiak keserű ellenségei, hanem előrelendítői legyenek a saját életútjuk, életstílusuk megvalósítása érdekében.

Ábrahám tennivalója: elvégezni Izsák érdekében azt, ami fiától még nem várható. Bizonyos, hogy Izsák találna magának feleséget. Ez abban a korban sem volt — különösképpen Izsák számára — megoldhatatlan. De vajon képes-e különbséget tenni a kánaánita leányok és az „én hazámnak leányai” között? Izsák talán éppen ebben a korban érzékelte a legkevésbé a belső különbséget, amely a vonzó kánaánita leányok, és az „én hazámnak leányai” között van. Talán éppen azért nem, mert az ő belső szépsége és tisztasága vetült ki ezekre a leányokra, és amikor őket látta, ezt a tisztaságot vélte visszatükröződni. Az nem bűne, hogy mélyebbre nem látott, ahhoz a bölcsesség látása kell. Az lett volna bűne, ha vére hallgat, s nem apjára, Ábrahámmra, aki már bölcs abban, hogy a külsőnél többet látson.

Izsák azért nem ismerhette az „én hazámnak leányait”, mert régen eljöttek

SZERESD
FELEBARÁTODAT,
MINT
MAGADAT!

MÁTÉ 22:29

mellé áll. Betegségében vigasztalója, fáradhatatlanságával erőt önt a megfáradt teherhordozóba. Készenlétben áll, míg meg nem találják a megoldást, a kivezető utat.

Néha együtt dolgozó emberekben is eldőlhet egy-egy alkalommal, hogy az addig egymást barátnak ismerő munkatársak csakugyan azok voltak-e, tudtak-e veszteségek lenni, vagy csak a maguk hasznát keresték.

Sokszor előfordul barátok között, hogy valami miatt csalódnuk kell egymásban. Ilyenkor a laza barátságok felbomlanak, az igazi barát azonban kész a másik részéről ért sérelem megpocsátására. Sőt Jóbhoz hasonlóan arra is, hogy imádkozzon a megtévedtekért (Jób 42:8).

Előfordul az is az életben, hogy valakinek a barátjától mindenki elfordul, megveti. Talán bűnei miatt. Az igazi barát, ha hisz Jézus Krisztus mindenkit vállaló, megbocsátó szeretetében, nem fordul el vétkező társától, mert hiszi annak megváltozását. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy bűnpártolóvá lesz, hanem azt, hogy a tévedésekkel együtt nem veti meg a tévedőt, vétkezőt.

Ha valaki barátot keres, akkor az csakis igazi barátal elég-szik meg. A hívőktől azt várja Isten, hogy igazi barátokká legyenek emberi kapcsolataikban. Erre azonban csak az képes, aki — Jézus Krisztushoz hasonlóan — meg tudja tagadni önmagát, aki a másik embert úgy tudja szeretni, mint a saját lelkét, s aki hű szívvel kész minden áldozatra.

Pető Anna

abból a hazából. Neki már nincs onnan emléke. Nincs viszonyítási alapja. Nem tud különbséget tenni az, aki csak egy lehetőséget ismer. Ábrahám ellenben mindkettőt ismeri.

Nem azért jöttek el, hogy beolvadjanak az új haza népei közé. Nem azért, hogy eltűnjenek a többi nép között, hiszen így a kiválasztást, a küldetést is kibontakozása előtt elsikkasztják. Bizonyos különállás azért kell, mert Ábrahám és utódai újat kezdett az Isten, az nem mehet tovább, amit a környező népekben már megélt.

Micsoda összhang van apa és fia között! A fiú nem lázad. De nem itt kezdődött ez az összhang. Nem mesterkelt, nem feszül benne erőszak. Egy tiszta szívú apa és tiszta szívú gyermeke együtt építi a jövőt. Elkülönülve ugyan a többi néptől, és mégis kölcsönhatásban velük, mert érettek is történnik ez. Ugyanakkor nem nehezítik kölcsönösen egymás sorsát, nem gyanakodnak és nem marakodnak, hanem ugyanazt a jövőt akarják és munkálják mind a ketten.

Ritka ajándék a család összhangja. Gyakoribb a kuszaság, az érdekellentét, a keserű feszültségek lerakódott emléke. Ami azonban ritka, még nem biztos, hogy természetellenes. Nagy hanyatlásról árulkodik az, ha nem a jó és rendben levő a természetes. (Egy igazság, egy tiszta életforma jóságát nem a helyeslők száma hitelesíti.)

Ábrahám feladata: Izsák érdekében tenni. Izsák érdeke Isten tervében is benne van. A kettő nem kizárja egymást, hanem egybeesik. Izsák a maga akaratával és nem akaratnélküliségével igent mond mindkettőre.

Hegyi András

„A hit hallásból van”

Róma 10:10—17.

LEHET-E a hitet tanítani? Ha a hitet Isten ajándékozhatja csupán, miért nem ad mindenkinek, ha tényleg azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön? Kell-e túsakodni a hitért? Ilyen és hasonló kérdések mindig foglalkoztatták a keresztyénséget.

A Békehírnök egyik korábbi számában foglalkoztunk a katekumenátus intézményével. Öröndetes, hogy a római katolikus egyház fontosnak tartja a hittanítást a felnőtt-keresztség előtt. Arról természetesen nincs szó, hogy az egyház lemondana a csecsemő-keresztségről. Csak arról, hogy a csatlakozni kívánó felnőtteket kereszteleés előtt hitoktatásban részesít. Ennek elsőrenden a missziómezőzőkön van jelentősége. Természetszerűleg felvetődik a kérdés: a baptisták miért nem alkalmazznak intézményesített hitoktatást a bemeitést megelőző időszakban, miért nem elevenítik fel a katekumenátus intézményét? Nem tartják fontosnak, hogy tanítsák a hitet?

A KATEKUMENÁTUS (és az olykor azt helyettesíteni lát-szó előkészítő óra) a tanító és tanuló találkozásának megte-remtése szempontjából, a tanulás szempontjából bizonyára hasznos. Óriási hiba lenne azonban azt gondolni, hogy a ke-resztyén gyülekezethez történő csatlakozás legfontosabb fel-tétele (hogy ne mondjuk: egyáltalán feltétele) a tudás, a ke-resztyén tanítás ismerete. Ez Kétségtől jó, ha a létfontos-ságú tényezők megvannak: a bűnbánat, a megtérés és az élő hit. Olykor ezeknek a megvizsgálására kevesebb időt szánunk, mint a tudás keresésére. Pedig nyilvánvaló, hogy az Újszö-vetség ezeket teszi feltétellé, és nem a tudást. A „Bánjátok meg bűneiteket”, a „Térjetelek meg!”, a „Higgyetek az evangé-liumban!” felszólításoknak való engedelmesség az első (ha nem egyetlen) feltétele a bemeitítésnek, és nem a tudás. A néger főember csak annyit tud és ért az Igéből, hogy a pró-féta a Messiásról beszél, és Fülöp egyetlen keresztyén ige-hirdetése elegendő arra, hogy a fölvetett kérdésre így vála-szoljon: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia” (ApCs 8:37). Miről beszélt Fülöp? Ez a válasz — no meg az alap-ige (És 53:7—8) — elegendőnek tűnik a prédikáció tartalmának rekonstruálásához. Beszélt Jézusról, az Isten Fiáról, aki mint juh áldozatul adatott, hogy aki csak hisz benne, az Ő áldo-zata révén üdvözüljön. És bizonyára nem hiányzott a prédi-kációból az evangélizáció: Bánd meg bűneidet, térj meg, me-ritkezzél be és üdvözlüss! Ennyire egyszerű lenne az egész? Igen, ha nem mi „készítjük elő” a bemeitésre jelentkezőket, hanem magunkat is, őket is engedjük előkészíteni a Szentlé-lek által. Nem tanfolyamokra van szükség, hanem az élő Krisztussal való közösségből táplálkozó túláradó hit és sze-retet meggyőző hatalmára. Arra, hogy minden igehirdetésünk a szó szoros értelmében aktuális és felülről vett üzenet, s nem egyszerűen szent beszéd, mise, dogmatikai, nyelvészeti, val-lástörténeti, vagy épp filozófiai előadás legyen. Arra, hogy a gyülekezeti alkalma ne társaságigényünk, vagy kulturális igé-nyeink kielégítését célozzák, hanem a Krisztussal való talál-kozást, az üzenetvételt. Ez esetben fel sem vetődik, hogy va-lamiféle katekumenátusra emlékeztető intézményre lenne szükség.

Az újszövetségi gyülekezetekben ismeretlen volt a kateku-menátus. Hogyan történt akkor a hitoktatás? Pál apostól a római levélben (10:10—17) részletesen beszél arról, hogy a hitrejuttatás elsőrenden Krisztus műve. Krisztus nem közvet-len, hanem közvetett módon az ő Igéje, a Szentírás és az igehirdető, a prédikátor, az evangélista munkája nyomán éb-reszti a hitet. Az első keresztyén gyülekezetekben evangéli-zációs jellegű kitételek nélkül elképzelhetetlen volt az igehir-detés. Ha valaki érdekődött a keresztyén hit iránt, elegendő tanítást nyert az igehirdetés, az „apostolok tanításának” ta-nulmányozása révén. Két ok játszhatott közre az intézményes hittanítás, a katekumenátus létrehívása tekintetében: a töme-ges megtérések (térítések) és az igehirdetés „átlényegülése”. Ez utóbbi alatt azt a változást értem, ami minden igehirde-tőt (és minden egyházat) fenyeget, hogy az élő lge tolmácsol-ása helyett a Szentlélek vezetésétől függetlenül, formális (li-turgikus) szempontok figyelembevételével az igehirdetésből szónoki beszéd, a mély közösségi élményt nyújtó úrvacsorá-ról mise lesz. A gyülekezet tagjai már nem aktív résztvevők a misén, szemlélők csupán, különösen is akkor, amikor nem értik a liturgikus szöveget. A katekumenátus nem az újszö-vetségi gyülekezet intézménye, hanem az egyházatyák korá-nak jellemző hittanító iskolája. Amikor tehát az újszövetségi

Mindennél fontosabb...

Még van jó félóra az istentisztelet kezdetéig, de valaki már ott ül a har-madik sor szélén. Egy idős ember van ott nyugalmás, békés várakozásban. Mindig ezen a helyen szokott ülni, s a gyülekezetben csak Berti bácsinak hív-ják. Nemcsak a helye megszokott szá-mára, hanem a korai érkezés is. Mind-járt szembeötlő, hogy az arcán egy kü-lönösen kedves, mesterkéetlen mosoly húzódik. A mosolygás is szokása Berti bácsinak, nem szokott elroppenni az ar-cáról, mint valami szeszélyes pillangó. Akik pedig behatóbban ismerik őt, azt is tudják felőle, hogy az arcának derüje nem azt fejezi ki, hogy mindennel elé-gedett volna, ami körülötte történik, in-kább belső állapotának állandóan termő gyümölcse.

Most éppen két fiatalint magához a mutatoujját hajtogatva azok közül, akik a padok közötti utakon rajzottak. Ki-csit hamarabb befejeződött az énekóra.

— Pistikém, gyere már egy cseppet! No, meg te is Éva! Sűgni akarok nek-tek valamit.

Már ott is áll mellette a fiú, meg a lány, nem látszik rajtuk semmi gyanak-vás, vagy kellelenség. Nyomukban meg tódul az egész csoport.

— Gyermekeim! Ma délelőtt nagy pa-nasza volt az üldöhelyeteknek. Üresen árválkodott mindkettőtöké. Nem kelle-ne úgy elhanyagolnotok!

Éva egyszerre fújta el a magyará-zatot.

— Reggelig inspekción voltam. Annyi volt a beteg, hogy alig álltam a lába-mon.

— Én meg egész délelőtt ki sem lát-szottam a könyveim közül. Nyakamon vannak a vizsgák...

Pista nem folytathatja, mert Berti bácsi éppen ellenkező értelemmel rázza a fejét, mint várta volna.

— Tudjátok gyermekeim — kezd bele a mondókájába a bácsi, s a jártasak előtt nem volt kétség, hogy hosszabb lé-legzetű lesz, amit fog mondani. — Most, hogy hallottam az indokokat, egy fia-tal legényke esete idéződött fel bennem. Egy igaz, hogy csintalan és tréfaszerető volt — akárcsak titeket látnálak. Más vonatkozásban azonban nem hasonlított rátk.

— No, de nem szaporítom tovább a szót. Történt egyszer, hogy ünnepély volt egy távoli gyülekezetben, ahol sok-felől összejöttek. Ez a fiatalember már szombatban délután elkezdte méregetni a lábaival odafelé az utat. Egyedül ment a falujából, bár igaz, hogy nem is volt a gyülekezetében hozzá hasonló korú. Hogy mennyit kopott a csizmatalpa, — meg nem mondhatnám. Annyi azonban biztos, hogy mikorra odaért, már öreg

este lett, s legalább negyven kilométer-követ maga mögött hagyott.

— Ha nem tévedek, — szól bele ha-miskásan egy fiú, aki egészen közelről rá is hunyorított Berti bácsira — nincs itt ennek az ifjú távgyaloglónak egy sokkal későbbi évjárata a közvetlen kö-zelemben?

— Ráhibáztál Lajos! — veregette vál-lon Berti bácsi a fiút. Persze nem az a döntő, hogy körül van szó, másra figyel-jetek itt.

Még ma is úgy emlékszem arra a gyö-nyörű vasárnapra, mintha ma lett vol-na. Úgy éreztük magunkat, mintha máris a mennyben lennénk. Én már két évvel ezelőtt megtértem, de akkor na-gyon megérintett az Úr. Úgy éreztem, mintha egyedül csak velem beszélgetne. Nagy örömünk volt, szinte lebegtünk ab-ban az áthatott légkörben. Ki tudja hányszor — újra, meg újra elénekeltünk egy éneknek. Nem volt az aféle palléro-zott énekemű, de láttátok volna a csillo-gó szemeket, az örömben úszó résztvevő-ke... Nem törődünk a lepergő köny-nyeinkkel.

Akkor elhatároztam, hogy a legköze-lebbi vasárnapon megtanítom a mi kis gyülekezetünkben, hogy nekik is részünk lehessen abban az élményben, mellyel minket az Úr megajándékozott. Ez az ének zsongott bennem, amíg elbúcsú-ztunk, ezt ismételtettem magamban míg a holdvilágnál hazafelé tartottam. Már itt-ott megszöktette az éjszakát a haj-nal, amikor meghallottam a községünk-ből az első kakas-kukorékolásokat.

Egyszercsak az egyik tanúból kiron-tott két dühös kutya, s nekemtámadtak. Azonnymban felkaptam egy szőlőka-rót, hogy visszariasszam őket. Kellett is, mert egy darabig csak hátrálva mehet-tem. Azután is csak úgy visszatekintget-ve mertem haladni, hogy nem lopakod-tak-e utánam? Nemsokára benyitottam a kiskapunkat, s abban a pillanatban szinte meghűlt bennem a vér. — Elve-szítettem — jajdultam fel nagy ijede-séggel, s egy kis ideig mozdulni sem tudtam.

Igen. Miközben a kutyaikkal vesződ-tem, teljesen kiesett az ének a fejemből. Ez aztán megvámolta a magammal hoz-zott örömet is. Igaz, másnap még re-ménykedtem benne, hogy egy percben ugyanolyan váratlanul eszembe jut majd, mint ahogy az elvesztése történt. Közben megpróbáltam magamban ezer-féle dallamot. Hátha valamelyik ráve-zetne? De közben még az is szétesett bennem, amire a szövegből emlékeztem. Képtelen voltam összerakosgatni.

Szinte szenvedtem, amikor láttam lel-ki szemeimmel a vasárnapi istentiszte-letiünket, s én nem bírok majd szolgál-ni az énekkel, bármennyire óhajtanám

gyülekezet gyakorlatát próbáljuk követni, nem szükségszerű a katekumenátus felújítása. Esetenként a baptista gyülekeze-tekben is fellelhető a bemeitítésre jelentkezők tanítása. Bizo-nyára hasznos az ilyen speciális foglalkozás. Ha azonban csak azt a célt szolgálja, hogy a gyülekezeti felvétel alkalmával elhangzó kérdésekre helyes választ kapjunk, megkérdőjele-zendő. Ahelyett, hogy mi is felújítanánk a katekumenátust, arra kell törekednünk, hogy hitébresztő és hitméllyítő legyen minden igehirdetés, hogy azok akik csatlakozni akarnak a közösséghez, mindent megkapjanak abban, amire szükségünk van.

A KATEKUMENÁTUS (és az olykor azt helyettesíteni lát-szó előkészítő óra) a tanító és tanuló találkozásának megte-remtése szempontjából, a tanulás szempontjából bizonyára hasznos. Óriási hiba lenne azonban azt gondolni, hogy a ke-resztyén gyülekezethez történő csatlakozás legfontosabb fel-tétele (hogy ne mondjuk: egyáltalán feltétele) a tudás, a ke-resztyén tanítás ismerete. Ez Kétségtől jó, ha a létfontos-ságú tényezők megvannak: a bűnbánat, a megtérés és az élő hit. Olykor ezeknek a megvizsgálására kevesebb időt szánunk, mint a tudás keresésére. Pedig nyilvánvaló, hogy az Újszö-vetség ezeket teszi feltétellé, és nem a tudást. A „Bánjátok meg bűneiteket”, a „Térjetelek meg!”, a „Higgyetek az evangé-liumban!” felszólításoknak való engedelmesség az első (ha nem egyetlen) feltétele a bemeitítésnek, és nem a tudás. A néger főember csak annyit tud és ért az Igéből, hogy a pró-féta a Messiásról beszél, és Fülöp egyetlen keresztyén ige-hirdetése elegendő arra, hogy a fölvetett kérdésre így vála-szoljon: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia” (ApCs 8:37). Miről beszélt Fülöp? Ez a válasz — no meg az alap-ige (És 53:7—8) — elegendőnek tűnik a prédikáció tartalmának rekonstruálásához. Beszélt Jézusról, az Isten Fiáról, aki mint juh áldozatul adatott, hogy aki csak hisz benne, az Ő áldo-zata révén üdvözüljön. És bizonyára nem hiányzott a prédi-kációból az evangélizáció: Bánd meg bűneidet, térj meg, me-ritkezzél be és üdvözlüss! Ennyire egyszerű lenne az egész? Igen, ha nem mi „készítjük elő” a bemeitésre jelentkezőket, hanem magunkat is, őket is engedjük előkészíteni a Szentlé-lek által. Nem tanfolyamokra van szükség, hanem az élő Krisztussal való közösségből táplálkozó túláradó hit és sze-retet meggyőző hatalmára. Arra, hogy minden igehirdetésünk a szó szoros értelmében aktuális és felülről vett üzenet, s nem egyszerűen szent beszéd, mise, dogmatikai, nyelvészeti, val-lástörténeti, vagy épp filozófiai előadás legyen. Arra, hogy a gyülekezeti alkalma ne társaságigényünk, vagy kulturális igé-nyeink kielégítését célozzák, hanem a Krisztussal való talál-kozást, az üzenetvételt. Ez esetben fel sem vetődik, hogy va-lamiféle katekumenátusra emlékeztető intézményre lenne szükség.

Ifj. Almási Mihály

is. Ott lesznek majd a látogatók is, az új tagokkal együtt, s úgy mennek el, hogy nem részesülnek abban az élmény-ben, amellyel én eljöttem az ünnepély-ről. S mindez az én feledékenységem miatt...

— Berti bácsi, szabad a gazda? — kérdezte az egyik hallgatója. — Ezután tetszett írni egy levelet, hogy postafor-dultával küldjék el a szöveget és a kot-tát.

— Nem, gyerekek. Másnap elkéredz-kedtem szerdára, pedig igaz, hogy csak egyik napról a másikra éltünk akkor...

— Csak nem gyalogolt el újra, hogy megszerezze az elvesztett éneket? — hűledeztek a körülállók.

— Ezt én egyáltalán nem találtam eltűzöttnek. Volt néhány dolog az éle-temben, amit később megbántam, ezt azonban soha.

— De Berti bácsi! Nyolcvan kilomé-tert gyalogolni csak egy énekért? Hát megérte?

— No, majd magad itéld meg fiam, hogy kárbavesztett idő és fáradság volt-e? — szegezte oda a kérdést az öreg, míg hosszasan a kérdésőn tartotta a tekintetét. — Vasárnap bizonyágot tettem a gyülekezetünkben. Előbb ma-gam, később már együtt zengtük az éne-keket. Egyszercsak megeredt az egyik lá-togatónk szemeiből a könnyáradat, s még az este átadta az életét Jézusnak. Na fiam, kitaláld-e, hogy ki volt az az ember.

A szemüveges fiú csak rázza a fejét. — Ez a te nagyapád volt, gyermekem.

Eközben már megteltek a padok, s el-jött a kezdés ideje. Berti bácsi rövidebb-re fogja a mondandóját.

— No, mostmár keressétek meg a he-lyeteket, mert a végén még ki fogunk kapni. De ne felejtsetek el, hogy az éle-tünkben temérdek fontos dologgal ta-lálkozhatunk, sorrend tekintetében azon-ban ezek közül egy sem léphet az Úr ügyének a nyomába.

Fortin László

A SZERETETRŐL

A szeretet nesztelenül jár — Békés, könnyű csendben, szelíden. Füzérbe nem fűz szép szavakat... A szeretet olyan, mint a fény! Künn tavaszban járva: az embert Észrevétlen érinti szíven. Nem álmodik, hanem vet s arat: Bimbóból pattan a remény! — S ideje im mikor már betelt: Gyümölcsöt hoz, mint a boldog

nyár.

(1967) Venyercsán László

Látóhatár '77

a magyar címe annak a szépen illusztrált, háromnyelvű (német, angol, orosz) kiadványnak, amelyet nemrég hozott a posta. Az NDK protestáns Egyházszö-vetségének elmúlt esztendejéről ad át-fogó képet, számok, cikkek tükrében.

Mit látunk, ha kezünkbe vesszük a kis nyomtatványt? Olyan egyházi élet benyomását kapjuk, amire mindenek-előtt az együtműködés a jellemző. Vi-lágiak és egyháziak, lelkészek és hivek példás egymásratalálása és kiegészítése folyik testvéri módon a misszió terüle-tén, ennek az Igének a mozgósítására: „Engem keressetek és éltek!” (Am 5:4) Az egyházszövetség II. Zsinata is a misszió korszerű formájával és tartalmi kérdéseivel foglalkozott.

Az ökumenikus közeledést és egymás jobb megismerését jelzik azok a rövid hírek, amelyek tudtul adják például, hogy Görlitzben 30 éve működik öku-menikus egyházzenei iskola. Itt már mintegy 200 protestáns és katolikus egy-házi zenészt képeztek ki. Szép alkalom volt az a közös imahét is, amelyet Drez-dában 400 protestáns és katolikus diák részvételével tartottak meg. Az esti is-tentiszteletek színhelye az orosz ortho-dox Szent Simeon templom volt.

Az áldozatos hit jelei? A varsói egész-ségügyi központ építésének támogatá-sára meghirdetett gyűjtés során a gyü-lekezeti tagok 1,4 millió márkát adakoz-tak. A diakóniai lelkület elevenségét mutatja, hogy az Egyházszövetséghez tartozó kicsiny szabadegyházi közössé-gek ehhez az összeghez 144 000,— már-kával járultak hozzá.

Igazi könyvsikernek számít a berlini Evangélikus Könyvkiadó gondozásában megjelentetett „Tájékozódás” című, fel-nőtteknek szóló hittankönyv. 460 oldalon a mai ember számára érthető nyelven mutatja be az egyház életét, a keresz-tyén hit főbb kérdéseit. Nem titkolt cél-ja a könyvnek, hogy a szocialista társa-dalomban élő keresztyén embert segítsé az eligazodásban és buzdítsa a szolgál-atokra.

A reménység pedig nem csal meg — ennek látható jele — mondta H. Gienke püspök — az a modern gyülekezetek köz-pont, amelyet nemrég vetek használat-ba a hivek az északi nagyváros, Stral-sund egyik új lakótelepén. „Aki épít, az biztos a jövő felől; aki templomot épít, az bizonyos Jézus Krisztus gyülekezetei-nek jövője felől” — mondta felszentelő igehirdetésében a püspök.

Bizonyosak vagyunk abban, hogy az Igével és a jó cselekedetekkel szolgáló NDK-beli testvéreinknek az 1978-as esztendőben is tág látóhatár nyílik ar-ra, hogy keressék Urukát és segítők sze-retetükkel megtalálják felebarátaikat. Az ilyen hitből meglevenedő látások-ban egyek vagyunk velük. Ez a mi kö-zös látóhatárunk.

B. L.

+

A politikai enyhülés

kérdésköre állt annak a tanácskozásnak a középpontjában, amelyet a Keresztyén Békekonferencia „Európai Biztonság” Albizottsága tartott február 9—12. kö-zött az NSZK-beli Beienrodeban.

Az ülés színhelye nevezetes hely, ugyanis a szállást adó „Segítő kezek háza” már nevében is az emberi össze-fogást jelképezi. Alapítójának, a haladó gondolkodású H. J. Iwand lelkésznek pedig kifejezett célja volt, hogy ezen a helyen találkozhassanak olyan keresz-tyének, és más haladó világnézetek kép-viselői, akik tevékenységüket a béke és a megbékélés ügyének szentelik.

A mostani tanácskozás házigazdája a KBK nyugatnémet regionális csoportja. A megbeszélés fő témája: „Az enyhülési politika mérlege három év után — a belgrádi konferencia értékelése”.

A fő témához csatlakozó előadásokban és vitákban a résztvevők megtárgyalták a Helsinki Záróokmányban foglaltak megvalósításáért foganatosított politikai és diplomáciai lépéseket, foglalkoztak a záróokmány állam- és népjogi szem-pontjaival. Felmérték a bécsi haderő-csökkentési tárgyalások jelenlegi állá-sát. Sokoldalúan megvitatták azt a je-lentős kérdést, hogy a népektől jogta-lanul elsajátított kultúrjavak vissza-szolgáltatása a jogos tulajdonosnak mennyiben járul hozzá az enyhülés fo-kozásához, különös tekintettel a sokáig leigázott III. világ országaira.

Hazánkban az ülésen dr. Pröhle Ká-roly, az Ökumenikus Tanács főtítkárá vett részt.